

Arrest

nr. 282 238 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKH MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 augustus 2022 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing “*verzoek kennelijk ongegrond*”. Bij arrest van 29 april 2022 met nummer 272 126 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeksters beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 28 maart 2022 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 4 augustus 2022 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 15 mei 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dit in functie van haar echtgenoot, een erkend vluchteling.

1.4. Op 2 augustus 2022 neemt verweerder een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 15.05.2022, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam : [A.]

Voorna(a)m(en) : [A.]

Nationaliteit: India

Geboortedatum:[...] 1993

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

Om de volgende redenen onontvankelijk:

Betrokkene heeft een verblijfsaanvraag ingediend om meer dan drie maanden toegelaten te worden tot het Rijk, dit in functie van haar partner/echtgenoot, [E.D.].

Betrokkene legt echter een document voor in een vreemde taal, met bovenaan de vermelding ‘huwelijksakte’ in het Nederlands opgeschreven. Het document is bovendien ook niet voorzien van de nodige legalisaties. Gezien het document niet vertaald is (en het zelfs moet vertaald zijn door een beëdigd vertaler), kunnen wij er onmogelijk van uitgaan dat dit überhaupt een huwelijksakte is. Bovendien blijkt uit het dossier dat beiden bij hun asielaanvraag elkaar benoemden als ‘verloofden’ en hadden over een ‘religieus huwelijk’ van 10.12.2018. Foto’s en video opname van het ‘huwelijk’ kunnen evenmin aanvaard worden als voldoende bewijs van wettelijk verwantschap.

Bijgevolg is de wettelijke band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende aangetoond om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten en kunnen wij het voorgelegde document niet in overweging nemen ter staving van de verwantschap.

Nergens in het dossier worden aanvullende bewijzen aangebracht die staven dat de ‘huwelijksakte’ rechtsgeldig werd voorgelegd. [...]”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster aan: “schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 8 EVRM juncto schending van fair play beginsel”.

Zij betoogt als volgt:

“Verweerder stelt ten onrechte de huwelijksband van verzoeker door naar de volgende elementen te verwijzen:

Een document voorgelegd in vreemde taal, met bovenaan de vermelding ‘huwelijksakte’ in het Nederlands opgeschreven.

Het document is bovendien niet voorzien van de nodige legalisatie.

Uit het asiëldossier blijkt dat verzoeker en haar echtgenoot elkaar benoemde al ‘verloofden.

Ze hadden over een religieus huwelijk van 10.12.2018.

Foto's en een video opname van het 'huwelijk' kunne evenmin aanvaard worden als voldoende bewijs van wettelijke verwantschap.

Verweerster maakt zich schuldig aan een selectieve lezing van het dossier. Verweerster heeft nagelaten om de gehoorverslagen van het CGVS te lezen.

Verzoeker en haar echtgenoot hebben duidelijk in deze verslagen verteld hebben sinds wanneer ze getrouwd zijn, hoe ze getrouwd zijn en over welke bewijzen ze beschikken om deze verwantschapsband aan te tonen.

Zie het arrest van uw Raad over de negatieve beslissing van het CGVS in verzoekers asiendossier waarin onder de feiten het volgende staat:

In december 2018 huwde u met uw echtgenoot D.E een Afghaanse Hindoe. Na uw huwelijk verhuisde naar de woning van uw echtgenoot, eveneens in F.. (stuk 2 – een kopie van het arrest van uw Raad)

(..)

Dat er in hoofde van uw echtgenoot, D.E (...) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen, heeft daarom geen invloed op de beslissing in uw asiendossier.

Zie eveneens de verwoording van uw Raad in bovenvermeld arrest:

Het loutere feit dat haar echtgenoot als vluchteling werd erkend, betekent immers niet automatisch dat er in hoofde van de verzoekende partij eveneens sprake zou zijn van een gegronde nood aan internationale bescherming.

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar de bijlage 26 quater – afgeleverd door verweerster zelf waarin het volgende staat:

De betrokkene dient samen met haar echtgenoot D.E. een verzoek om internationale bescherming is. (stuk 3)

Verzoeker begrijpt niet waarom dan in eens in de bestreden beslissing verweerster het woord huwelijk overal tussen aanhalingstekens plaats – 'huwelijk'. Verweerster heeft blijkbaar moeite om zichzelf te volgen.

Zie eveneens vragenlijst van het CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 14 – Burgerlijke staat – Gehuwd (religieus) sedert 10.12.2018. (stuk 4)

Verzoeker meent dat ze in haar asielprocedure door verweerster, het CGVS en uw Raad als gehuwd beschouwd werd.

Het is niet correct om dan in de procedure gezinshereniging deze band in twijfel te trekken. Vooral wanneer de verklaringen van verzoekers en de voorlegde foto's en video opname overeenstemt met hun verklaringen.

Een dergelijke handeling is niets anders dan een schending van artikel 3 en 8 EVRM juncto schending van fair play beginsel.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat om concreet uit te werken op welke wijze deze verdragsbepalingen worden geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeksters aanvraag voor een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk wordt verklaard omdat zij de wettelijke band met haar echtgenoot onvoldoende heeft aangetoond. Verweerder motiveert hierbij concreet aangaande de door verzoekster overgelegde stukken.

2.5. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Verzoekster diende een aanvraag in voor een toelating tot verblijf overeenkomstig de artikelen 10, §1, eerste lid, 4° en 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dit als echtgenote van een erkend vluchteling in België. In het administratief dossier zit de *“huwelijksakte”* die zij ter ondersteuning van haar aanvraag indiende. Het betreft een kopie van een document, opgesteld in een vreemde taal (andere dan de landstalen en het Engels), waarvan enkel leesbaar is dat het is opgesteld op 10 december 2018. Bovenaan het document werd manueel toegevoegd *“Huwelijksakte”*. Onderaan het document kan nog worden gelezen *“Scanned by CamScanner”*. Het stuk werd niet vertaald en evenmin gelegaliseerd. De vaststellingen van verweerder *“Betrokkene legt echter een document voor in een vreemde taal, met bovenaan de vermelding ‘huwelijksakte’ in het Nederlands opgeschreven. Het document is bovendien ook niet voorzien van de nodige legalisaties. Gezien het document niet vertaald is [...]”* vinden dan ook steun in het administratief dossier.

2.8. Overeenkomstig artikel 12 bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet geldt als uitgangspunt dat de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden moeten worden bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

2.9. Verweerder besluit dan ook correct dat wanneer verzoekster blijkens haar in punt 1.3. bedoelde aanvraag, het in punt 2.7. beschreven document voegt als stuk 3 bij deze aanvraag en dit voorstelt als *“een kopie van de huwelijksakte”*, er onmogelijk van kan worden uitgegaan dat dit een huwelijksakte is.

2.10. Verzoekster benadrukt de bevindingen die blijken uit haar asioldossier voor wat betreft haar huwelijksband met E.D., maar hiermee en met haar verwijzing naar het fair-play beginsel, zonder enige wettelijke bepaling aan te halen, kan ze de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Het is niet aan de Raad om leemtes in verzoeksters verzoekschrift op dat vlak op te vullen. De bevindingen over verzoeksters huwelijks staat in haar asioldossier zijn gebaseerd op verklaringen die zij heeft afgelegd in

het kader van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, waarbij geen specifiek onderzoek werd gevoerd naar de grondslag ervan. De Raad treedt verweerder bij waar hij in zijn nota aanvoert dat een aanvraag tot gezinshereniging een andere finaliteit heeft dan de procedure inzake internationale bescherming. De huwelijksband van verzoekster was ook geen substantieel gegeven bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

2.11. Verweerder gaat niet voorbij aan het feit dat verzoekster foto's en een video-opname heeft voorgelegd. De Raad leest in dit verband in de bestreden beslissing: *"Foto's en een video opname van het 'huwelijk' kunnen evenmin aanvaard worden als voldoende bewijs van wettelijk verwantschap."* Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan te melden dat *"de voorgelegde foto's en video opname overeenstemt met hun verklaringen"*. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoekster leemtes laat in haar verzoekschrift. Zij werkt niet concreet uit of zij overeenkomstig artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet als echtgenote van een erkend vluchteling met wie de aanverwantschap reeds bestond voor zij het Rijk betrad, in de onmogelijkheid was om een officieel document voor te leggen ten bewijze van deze verwantschap en wat hiervan dan de gevolgen zijn.

2.12. In zoverre verzoekster het fair play-beginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA